

[Gottschalck-Hansen.]

gensen — også bør være det, når de oplæres og går i eksternatskolerne. Men jeg vil som sagt gerne drøfte alt dette.

Endelig vil jeg udtrykke min tilfredshed med den i § 12 omtalte tilsynsværge. Det er egentlig ubegribeligt, at vi ikke for længe siden har fået en sådan ordning. Jeg finder det helt rigtigt, at man, for så vidt angår de voksne åndssvage, overlader det til de enkeltes afgørelse, om de ønsker en sådan værge; men hvis de gør det, skal loven også skabe mulighed for, at de får det. For dem, der arbejder i forsorgen, er det ganske givet betryggende og helt i sin orden, at sådanne tilsynsværger kan beskikkes. Meget af den kritik, som vi desværre alt for godt kender, vil sikkerterved forstumme.

Det andet lille lovforslag, vedrørende ændringer i loven om offentlig forsorg, er jo kun en naturlig konsekvens af de ændringer i lovgivningen om forsorgen for åndssvage, som vi har beskæftiget os med i det lovforslag, jeg lige har omtalt.

Jeg kan, hvad begge lovforslag angår, på mit partis vegne tilsige en meget positiv og en meget velvillig medvirken til deres fremme.

Helge Larsen: Jeg vil gerne takke den højtærede socialminister for det lovforslag, som her er fremsat. Det er min vurdering, at lovforslaget vil kunne bringe en meget væsentlig forbedring i åndssvageforsorgen. Jeg har nogle enkelte kritiske bemærkninger at gøre til visse afsnit af lovforslaget, men dem vil jeg gerne gemme til lidt senere og her tilsige støtte til et sagligt arbejde i udvalget ud fra den tankegang og den ånd, som prægede den højtærede socialministers fremsættelsestale: fortøstningen til, at det kan nytte at gøre et arbejde for de åndssvage, og ud fra den varme følelse for de handicappede medborgere, som de åndssvage er.

Jeg må i denne forbindelse have lov til at minde om den inspektionsrejse, som den højtærede socialminister foretog for nogen tid siden, og som var omtalt i dagspressen. Vi ved, og vi vidste i forvejen, at der findes mange gode tilfælde af familiepleje; det viste sig imidlertid også på denne rejse, at der var eksempler på familiepleje,

som var skandaløse, og som ingen, er jeg sikker på, vil godkende. Jeg håber, det skal lykkes os ved behandlingen af det foreliggende lovforslag at udforme det sådan, at tilfælde svarende til disse få eksempler på dårlig familiepleje ikke vil kunne findes i fremtiden.

Jeg er glad for, at det foreslås at beholde betegnelsen åndssvag. Der har været nævnt andre ord som betegnelse for deres handicap; men jeg tror ikke, man kommer ud over vanskelighederne ved at finde en ny betegnelse for det. Det centrale på dette område må være, at forståelsen af, at åndssvaghed er et handicap, vinder større udbredelse end nu. Det er betydelig bedre, end det var for en menneskealder siden. Men jeg må her gøre opmærksom på, at alle har et medansvar for, at der her sker en ændring, et medansvar, som kan tages op på en meget enkel måde, nemlig ved at anvende den fornødne omtanke i daglig tale, i sprogbrugen; derigennem kan meget nås. Men det væsentligste, der skal nås for erkendelsen af, at åndssvaghed er et handicap og intet andet end et handicap, må ligge i det lovforslag, som her er til behandling.

Jeg finder det meget væsentligt, at det centrale i lovforslaget er dette, at åndssvageforsorgen fremsættes som et tilbud, man giver, en service, der ydes til handicappede medborgere. I jo højere grad det bliver klart for alle, des bedre vil de åndssvages stilling i samfundet blive, og som noget væsentligt eller vel som det væsentligste i arbejdet for at give dette tilbud til handicappede medborgere kommer de foreslåede forsorgscentre ind. De vil være de bedste formidlere af denne service, og jeg finder, at der med denne nyorganisation med ambulatorier, poliklinikker, hvorigenem indgangen til åndssvageforsorgen vil lettes, er sket en meget betydelig nydanskelse, et betydeligt fremskridt.

Jeg må måske i denne forbindelse nævne plejepersonalets uddannelsesforhold. Jeg tror, eller jeg er overbevist om, at det vil være noget meget væsentligt i hele åndssvageforsorgens opbygning, for dens succes, at plejepersonalet har den rette uddannelse. Det er et spørgsmål, som ikke kan tages op her, hvor man drøfter forsorgens organisation; men det vil komme senere, og jeg